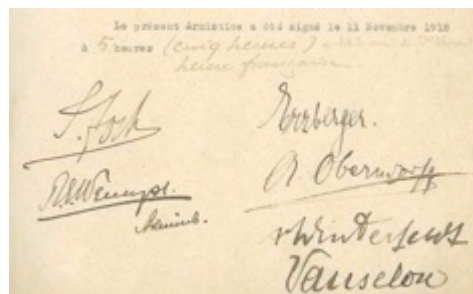

Deze zag zich dan ook op 4 oktober 1918 gedwongen een nota te verzenden aan de Amerikaanse president met het verzoek te bemiddelen om tot wapenstilstandsbesprekingen te komen. Op 17 oktober vond er een vergadering plaats waaraan werd deelgenomen door de Duitse regering en het opperbevel. De rijkskanselier deelde mede dat hij een antwoordnota had ontvangen van de Amerikaanse president Wilson die een aantal eisen bevatte waaronder het aftreden van keizer Wilhelm II. Intussen was de politieke toestand in Duitsland volkomen onhoudbaar geworden. De onrust in het land nam hand over hand toe en de druk op de rijkskanselier en de regering om een eind aan de oorlog te maken, werd ondraaglijk. Het opperbevel werd ontboden bij de keizer en werd ontslag aangezegd. Het mocht allemaal niet meer baten; het doek was gevallen en de revolutie die volgde, betekende het einde van vier jaren van vreselijke strijd en tevens van het Duitse Keizerrijk.

Het duurde nog enkele dagen tot men ook het vertrek van de keizer eiste: Op 9 november 1918 verliet keizer Wilhelm het Grote Hoofdkwartier te Spa en vroeg asiel aan in Nederland. Op 11 november 1918 om 5.10 u. tekenden de Duitse afgevaardigden en de geallieerden de wapenstilstand in een treinwagon in een bos in het Franse Compiègne en was het lot van het Duitse Rijk bezegeld.

Met dank aan iedereen die meegewerkt heeft aan deze expositie, in het bijzonder de heer Herman Janssen van de heemkunde kring Amalia van Solms te Baarle Hertog/Baarle Nassau die ons geholpen heeft aan bijzondere foto's.

Cultuurhistorisch Centrum
DE WEEGHREYSE
Sint Bavostraat 18
Rijsbergen

Website: www.deweeghreyse.nl
e-mail: info@deweeghreyse.nl

Openingstijden

Voor de lopende exposities zijn wij geopend op elke zondag 14:00 - 17:00 uur en op verzoek. Op feestdagen aangepaste tijden.

Sint Bavostraat 18 te Rijsbergen
Geopend op zondag van 14.00 u. tot 17.00 u.
van 4 november 2018 tot en met 9 januari 2019

Einde WO I, nu 100 jaar geleden.

Toen in Sarajevo de Oostenrijkse troonopvolger Frans Ferdinand en zijn vrouw Sophie Chotek op 28 juni 1914 vermoord werden, leidde dat tot de Eerste Wereldoorlog (WO 1). Veel landen, waaronder het Duitse keizerrijk, Oostenrijk-Hongarije, Frankrijk, Brittannië, Rusland, het Ottomaanse Rijk, het koninkrijk Italië en de Verenigde Staten van Amerika, namen deel aan deze loopgravenoorlog. Nederland deed niet mee, maar België wel. Het land werd ongewild meegesleept omdat het op de route lag die de Duitsers hadden gepland naar Frankrijk, meer speciaal naar Parijs.

Begin oktober 1914 viel de stad Antwerpen. De schattingen lopen uiteen, maar een half miljoen tot ruim 1 miljoen vluchtelingen en ook vele soldaten trokken de grens over naar het veilige Nederland.

Het Duitse leger sloot in april 1915 de grenzen hermetisch af met een elektrische draad van 2000 Volt. Het traject liep van Knokke in het westen tot het Drielandenpunt in het oosten, bijna 450 km. lang. De inwoners van de grensstreek waren lang niet allemaal vertrouwd met elektriciteit. Toch probeerde men op allerlei manieren door deze afzetting te komen. Geschat wordt dat de draadversperring tussen de 500 en 3000 mensen het leven heeft gekost.

Begin 1918 stakte de oorlog op alle fronten met uitzondering van het 'Oostfront' waar de Russische revolutie in feite een eind had gemaakt aan de vijandelijkheden tussen Rusland en Duitsland en beide landen onderhandelden over een vredesverdrag. In het westen waren de geallieerden aan het eind van hun krachten gekomen en vermeden elke grote slag in afwachting van de Amerikanen die inmiddels aan de oorlog waren gaan deelnemen.

In maart 1918 vond er een groot Duits offensief plaats dat in eerste instantie voor hen succesvol verliep, maar bij de slag bij Soissons keerde het tij. Met behulp van Amerikaanse troepen werd de aanval afgeslagen.

Duitsland bleek nu niet langer meer over voldoende slagkracht te beschikken om de aanval te hervatten en in september werd duidelijk dat de kans op een Duitse doorbraak was verkeken.

Op 29 september 1918 deelde het Duitse opperbevel aan de regering mede dat de oorlog niet meer gewonnen kon worden en dat de regering onmiddellijk moest overgaan tot het aanvragen van een wapenstilstand. Deze onverwachte, welhaast brute mededeling, was er de oorzaak van dat de paniek toesloeg en de reeds enige tijd sluimerende revolutie kon uitbreken. Toen het opperbevel z'n fout inzag, was het reeds te laat. Het rad van de geschiedenis was in gang gezet en niemand was meer bij machte het te stoppen. Toch bleef het volk nog hopen op de overwinning; een hoop, die door het totaal onverwachte verzoek van het opperbevel om een wapenstilstand te sluiten, volledig de bodem ingeslagen werd.

De pasbenoemde rijkskanselier prins Max von Baden weigerde echter zich door de militairen voor een voldongen feit te laten plaatsen. Als er dan al een verzoek tot wapenstilstand moest worden gedaan, dan moest hij de tijd krijgen om een maximaal resultaat uit de onderhandelingen te halen. De geallieerden mochten niet de indruk krijgen dat Duitsland de moed had opgegeven. Het opperbevel hield vol dat er geen dag, zelfs geen uur, te verliezen was en oefende daarmee zeer grote druk uit op de regering.